

קונטרס
יפה
ירושתינו

משנת אדונינו מורינו ורבינו צדיק הדורות
ננמ"ח מזהר"ן מברסלב זצוק"ל
מפי
הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

ספה"ק משיבת נפש

אותיות י' וי"א

אידיש

מועתק מלשונו הזהב

קונטרס ו'
חודש כסלו תשפ"ד לפ"ק

לשמיעת המאמר מפי הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יחודך

718-586-5199

בא"י 0765997840

~ ~ ~

ניתן לקבל מידי חודש הקונטרס באימל: yyryms1@gmail.com

וכן ניתן לקבל את הקונטרס דרך הדואר, במחיר חודשי של \$20

עבור הוצאת עריכת הקונטרסים

נא להשאיר הודאה בקול דורשי יחודך נומער 9, או לשלוח אימל בבקשה

©

כל הזכויות שמורות

נסדר לדפוס ע"י:

718.484.2189

תוכן המאמר

- א שאפן אן ערשטמאליגע נחת רוח דעם אויבערשטן
- ד א מאמע פארלאזט קיינמאל נישט איר קינד
- ו פון אלע פלאַגענישן - געוואָרן תורה
- ז דער אומגעהויערער נסיון שמאכטנדיג אין לעבנסלענגליכע
- ח תפיסה

מאמר ז'

אות י'

צָרִיף לְדַעַת, שְׁמֵלָא כָּל הָאָרְץ כְּבוֹדוֹ וְלִית אַתְר פְּנּוּי מִנָּה וְאִיהוּ
מְמֵלָא כָּל עֲלָמִין וְסוּכְב כָּל עֲלָמִין. וְאִפְלוּ מִי שְׁעוּסְק בְּמִשְׁאָ וּמִתָּן
בְּגוּזִים לֹא יוּכַל לְהִתְנַצֵּל וְלֹאמַר אִי אִפְשִׁי לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
מִחֲמַת עוֹבְיוֹת וּנְשִׁמְיוֹת שְׁנוּפֵל תְּמִיד עָלָיו מִחֲמַת הָעֶסֶק שְׁעוּסְק
תְּמִיד עִמָּהֶם, כִּי בְּכָל הַדְּבָרִים גְּשָׁמִים וּבְכָל לְשׁוֹנוֹת הַגּוּזִים יְכוּל
לְמַצֵּא בָּהֶם אֲלֻקוֹתוֹ, כִּי בְּלֹא אֲלֻקוֹתוֹ אֵין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת וְקִיּוֹם
בְּלָל, רַק כָּל מַה שְׁהַמְדִּירָנָה יוֹתֵר תַּחְתּוֹנָה אֲזִי אֲלֻקוֹתוֹ שָׁם בְּצַמְצוּמִים
גְּדוֹל וּמְלֻבָּשׁ בְּמִלְבוּשִׁים יוֹתֵר.

מען דארף וויסן אז "מלא כל הארץ כבודו" – דער אויבערשטער איז איבעראל, און עס איז נישטא קיין אָרט אָוואו ער געפינט זיך נישט, און ער איז פול אין אלע וועלטן און ארום אלע וועלטן. און אפילו ווער עס באשעפטיגט זיך צווישן גוים קען זיך נישט ארויסדרייען און זאגן איך קען נישט דינען דעם אויבערשטן צוליב די פארגרעבטקייט און גשמיות וואס פאלט שטענדיג אויף אים זיך האלטנדיג אין איין באשעפטיגן מיט זיי, ווייל אין אלע גשמיות'דיגע זאכן און אין אלע גוי'ישע שפראכן קען מען געפינען זיין געטליכקייט, ווייל אָן זיין געטליכקייט פארמאגן זיי נישט בכלל קיין שום לעבן און קיום. נאר ווי מער די מדריגה איז נידריגער, איז די געטליכקייט דארט מער איינגעצוימט און ארומגענומען מיט מער לבושים.

(ליקוטי מוהר"ן סי' ל"ג)

שׂאפֿן אָן ערשטמאליגע נחת רוח דעם אויבערשטן

"צָרִיף לְדַעַת, שְׁמֵלָא כָּל הָאָרְץ כְּבוֹדוֹ"

- מען דארף וויסן אז דער אויבערשטער איז אומעטום.

"וְלִית אֶתְר פְּנוּי מִנֶּה, וְאִהּוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹכֵב כָּל עֲלָמִין".

- אומעטום איז דער אויבערשטער, ער איז למעלה פון אלע עולמות.

"וְאֶפְלוּ מִי שְׁעוּסַק בְּמִשָּׂא וּמִתֵּן פְּגוּזִים לֹא יוּכַל לְהִתְנַצֵּל וְלוֹמַר
אִי אֶפְשִׁי לְעִבֵד אֶת הַשֵּׁם וְתִכְרֹךְ מַחֲמַת עוֹבְיוֹת וְנִשְׁמִיּוֹת
שְׁנוּפֵל תְּמִיד עָלָיו מַחֲמַת הָעֶסֶק שְׁעוּסַק תְּמִיד עִמָּהֶם".

אז א מענטש איז עוסק אין משא ומתן צווישן גוים קען ער דאך טראכטן, 'איך געפין זיך דאך צווישן גוים א גאנצן טאג, איך בין ווייט פון אויבערשטן, ווי קען איך (דינען השי"ת)?!' - ער קען מיינען אז ער איז טאקע ווייט פון אויבערשטן, ער געפינט זיך דאך צווישן גוים, און ער האנדלט, ער זעט הוילע גשם, הוילע גראבקיט.

דארף מען וויסן, אומעטום איז דא השם יתברך, אומעטום קען מען זאגן א קאפיטל תהלים, אומעטום קען מען זיך אפהיטן פון א הרהור, וויסן אז מען איז א איד, ממליך זיין דעם אויבערשטן אויף יעדן פלאץ.

"כִּי כָּכָל הַדְּבָרִים נִשְׁמִיּוֹם וּכְכָל לְשׁוֹנוֹת הַנְּגוּזִים יָכוֹל לְמַצֵּא
כְּהֵם אֶלְקוֹתוֹ".

פארוואס? ווייל דער אויבערשטער איז דארטן דא! נאר עס איז מלובש גאר שטארק.

וויבאלד דער אויבערשטער איז דארטן דא, אז דו דינסט דארטן דעם אויבערשטן, דינסטו דעם אויבערשטן אויף אזא פלאץ וואס קיינער דינט אים נישט, און דו מאכסט מיט דעם געוואלדיגע תיקונים^[א].

א. עיין ליקוטי הלכות הל' מנחה ה"ז, אות ע"ה: אבל כל מי שאוחז את עצמו בהצדיק ובכל מה שעובר עליו הוא מתחזק עצמו כאשר הזהיר כמה פעמים שאיך שהוא יתחזק

דער כלל טאקע פון דעם איז, בפשטות ובתמימות, מען מאכט דארטן א ברכה, מען מאכט דערנאך א 'בורא נפשות', דא שטעלט מען זיך דאווענען א מנחה. עס שטייט דאך אז יעדע תפילה איז א חידוש נפלא! עס איז דאך נישטא קיין 'תפילה דומה לחברתה!' [א]

אז דו געפינסט זיך דוקא אין אזא פלאץ - און דו דאווענסט שמונה עשרה, דו לויבסט דעם אויבערשטן, דו בעסטסט דעם אויבערשטן, זאלסטו וויסן אז דיין דינען דארטן השם יתברך איז א חידוש נפלא! [א]

דער אויבערשטער איז דארטן דא אזוי ווי אין אלע פלעצער, נאר דארטן איז 'יְבוּ הַלְבוּשִׁים', ווייל אומעטום קען מען דינען דעם אויבערשטן.

"כִּי בְּלֹא אֱלֹקוֹתָיו אֵין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת וְקִיּוֹם כָּלֵל רַק כָּל מֵה שְׁהַמְדִּירָנָה יוֹתֵר תַּחְתּוֹנָה אֵין אֱלֹקוֹתָיו שֶׁם בְּצַמְצוּם גְּדוֹל וּמְלֶבֶשׁ בְּמַלְבוּשִׁים יוֹתֵר".

*

וכו', אזי הוא תמיד בכלל בעלי תשובה, וכל הידידות והנפילות וההתרחקות נהפכים לעליות והתקרבות, בבחינת זדונות נתהפכין לזכיות וכו'. כי דייקא מחמת שירד למקומות רעים ומגונים כאלה בעוונותיו וגם משם אחז את עצמו בהצדיק ולא נתרחק ממנו חס ושלום, על ידי זה הצדיק מעלה אותו, ומעלה משם על ידו דייקא ניצוצות הנפולין מאד מאד שלא היה אפשר להעלותן זולתו וכו'. כי על ידי זה נעשין כלים וכו' וכו"ל. עיין גם שם הל' נדרים ה"ד, אות י"ד: על כן כל מה שהמדריגה יותר נמוכה, כשעולה איזה נחת רוח לפניו יתברך משם, זה עיקר שעשועיו ותענוגיו יתברך. ועל כן במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד, מחמת שהבעלי תשובה הם מרימים מדריגות התחתונות ביותר.

ב. עיין "יפה ירושתינו" קונטרס ד' הערה ה' - מה שהעתקנו שם מספר פרי עץ חיים שער התפילה פ"ז.

ג. עיין עוד מזה באריכות נפלא בליקוטי הלכות הל' ברכת הריח ה"ד, אותיות מ"ה-מ"ו.

אות י"א

גַּלְל בֶּן צְרוּף שְׂתַדַּע, שְׂאִפְלוּ אִם אֶתָּה מִשְׁקַע בְּמִדּוֹר הַקְּלָפוֹת וְאֶתָּה
בְּמִדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה מְאֹד עַד שְׁנִדְרָמָה לְךָ שְׂאִי אֶפְשֶׁר עוֹד לְהִתְקַרֵּב
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מַחְמַת שְׁנִתְרַחֲקֶת מְאֹד מִמְּנֵי אִף עַל פִּי בֶן תַּדַּע,
שְׂאִפְלוּ בְּמִקּוֹמְךָ גַּם בֶּן שָׁם תּוֹכַל לְמַצֵּא אֵלְקוֹתָיו וּמִשָּׁם אֶתָּה יִכּוֹל
לְדַבֵּק אֶת עַצְמְךָ בּוֹ יִתְבָּרַךְ וְלָשׁוּב אֵלָיו בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּי לֹא
רְחוּקָה הִיא מִמְּךָ, אֲלֵא שְׁבִמְקוֹמְךָ שָׁם רַבּוּ הַלְּבוּשִׁים.

דערפאר דארפסטו וויסן, אפילו אויב דו ביסט טיף פארזינקען אין
די קליפות זייענדיג גאר אין א נידריגע מדריגה אז עס דאכט זיך
דיר אז דו קענט מער נישט מקורב ווערן צום אויבערשטן וויבאלד
דו ביסט שוין גאר שטארק דערווייטערט, מיט דעם אלעם זאלסטו
וויסן, אפילו אין דיין פלאץ קענסטו אויך געפינען דעם
אויבערשטן'ס געטליכקייט און זיך באהעפטן אין אים און זיך
צוריקקערן בתשובה שלימה, ווייל דאס איז נישט ווייט פון דיר,
נאר אין דיין ארט איז דאס פארדעקט מיט מערערע לבושים.

(שם)

א מאמע פארלאזט קיינמאל נישט איד קינד

"גַּלְל בֶּן צְרוּף שְׂתַדַּע, שְׂאִפְלוּ אִם אֶתָּה מִשְׁקַע בְּמִדּוֹר
הַקְּלָפוֹת וְאֶתָּה בְּמִדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה מְאֹד, עַד שְׁנִדְרָמָה לְךָ שְׂאִי
אֶפְשֶׁר עוֹד לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מַחְמַת שְׁנִתְרַחֲקֶת מְאֹד
מִמְּנֵי" -

זאלסטו נישט מיינען אז דו ביסט אוועק פון דעם אויבערשטן, חס
ושלום, דער אויבערשטער איז אומעטום, דער אויבערשטער איז
אומעטום.

"אִף עַל פִּי בֶּן תַּדַּע, שְׂאִפְלוּ בְּמִקּוֹמְךָ גַּם בֶּן שָׁם תּוֹכַל לְמַצֵּא
אֵלְקוֹתָיו וּמִשָּׁם אֶתָּה יִכּוֹל לְדַבֵּק אֶת עַצְמְךָ בּוֹ יִתְבָּרַךְ וְלָשׁוּב
אֵלָיו בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּי לֹא רְחוּקָה הִיא מִמְּךָ, אֲלֵא
שְׁבִמְקוֹמְךָ שָׁם רַבּוּ הַלְּבוּשִׁים".

דער רבי ברענגט דארט^[ד] אראפ א חז"ל: "אם יאמר לך אדם - היכן אלקיך? תאמר לו: בכרך גדול שברומי!". ווייסטו אוואו? בכרך גדול שברומי! דארטן איז דאך דא פול מיט עבודה זרה'ס, פול מיט רע - דארטן איז דער אויבערשטער! אומעטום איז דער אויבערשטער!

עס שטייט דאך^[ה]: "בְּה' ה' חֲסִיתִי"^[ו] - "בכ"ב אותיות שבך". דער רבי זאגט^[ז], דער דיבור פון א מענטשן איז אזוי ווי א מאמע צו א קינד; אזוי ווי א מאמע גייט מיט דעם קינד אפילו דאס קינד דארף ארויסגיין, אפילו דאס קינד געפינט זיך במקומות המטונפים - די מאמע גייט נישט אוועק. די זעלבע זאך - דער דיבור, אומעטום

ד. ליקוטי מוהר"ן סי' ל"ג, אות ב', וז"ל: וזה שמביא בירושלמי (תענית פרק א'): 'אם יאמר לך אדם, היכן אלקיך? תאמר לו: בכרך גדול שברומי', שנאמר: "אלי קרא משעיר". נמצא שזה האדם ששאל היכן אלקיך, בודאי הוא משוקע במדור הקלפות, כי הוציא את עצמו מן הכלל וכפר בעיקר, שאמר: היכן אלקיך, ונדמה לו שבמקומו אין שם אלקים. בכן תאמר לו: אפילו במקומך שאתה משוקע במדור הקלפות, גם כן שם תוכל למצוא אלקותו. כי הוא מחיה את הכל, כמו שכתוב: "ואתה מחיה את כולם". ומשם אתה יכול לדבק את עצמך בו יתברך, ולשוב אליו בתשובה שלימה. כי לא רחוקה היא ממך. אלא שבמקומך שם רבו הלבושים.

ה. מדרש תהלים ז'.

ו. תהלים לא, ב.

ז. ליקוטי מוהר"ן סי' ע"ח, וז"ל (ע"פ ספר ליקוטי עצות): הדיבור הוא בחינת "אם הבנים", היינו כמו שהאם הולכת תמיד עם בנה אפילו במקומות המטונפים ואינה שוכחת אותו, כמו כן הדיבור הולך עם האדם תמיד אפילו במקומות המטונפים ומזכיר אותו תמיד את השם יתברך. היינו שאפלו אם האדם מונח, חס ושלו, בשפל המדריגה מאד במקום שהוא, חס ושלו, אף על פי כן על ידי הדיבור יכול להזכיר את עצמו בשם יתברך לעולם, דהיינו שאפילו אם הוא במקום שהוא, אם יתחזק גם שם לדבר על כל פנים דיבורים קדושים של תורה ותפלה ושיחה בינו לבין קונו או לשיח עם רבו או חבירו ביראת שמים, יכול להזכיר את עצמו בשם יתברך לעולם אפילו שם במקומות הרחוקים מאד מהשם יתברך שהם בחינת מקומות המטונפים, אפילו אם נפל למקום שנפל, רחמנא לצלן, כי הדיבור אינו מניח אותו לשכוח את השם יתברך. והבן הדבר היטב מגודל כח הדיבור והיא עצה נפלאה ונוראה, למי שחפץ באמת לבל יאבד עולמו לגמרי, חס ושלו.

קענסטו זאגן א קאפיטל תהילים, אומעטום קענסטו מאכן א ברכה, אפילו דאס הארץ איז מטומטם - אומעטום איז דער אויבערשטער.

אדרבה, אז דער אויבערשטער העלפט, קען מען דארטן ארויסנעמען אזעלכע תיקונים נפלאים וואס קיינער האט דארטן נישט געקענט ארויסנעמען, ווייל דער גילוי אלוקותו איז דא אומעטום.

לכתחילה טאר א מענטש נישט אריינגיין אין מקומות מרוחקים, אבער אז ער איז שוין אריינגעפאלן דארט און ער איז דארט ממליך דעם אויבערשטן, קען ער ארויסנעמען אזעלכע גילויים - גילויים פון דער תורה הקדושה, גילויים פון השגות אלוקות, וואס קיינער האט דאס נישט - נאר ער, ווייל ער האט דארטן ממליך געווען דעם אויבערשטן^[ח].

פון אלע פלאגענישן - געווארן תורה

איך האב אמאל געזען אויף דעם א ווארט. אויף רבי עקיבא שטייט^[ט], 'על כל קוץ וקוץ' האט ער גע'דרש'נט 'תילין תילין של הלכות'.

ווייל עס ווערט געבראכט^[י], רבי עקיבא איז דאך געווען פון נשמות גרים, ער איז געווען גאר א הויכע נשמה - א שרעקליכע הויכע נשמה. אבער ער איז אריינגעפאלן ביזן עקב (- שזה נרמז בשמו עקיב"א). 'עקב' הייסט, ביים סוף. [די נשמות פון אדם הראשון זענען דאך א קומה שלימה]. ער איז אריינגעפאלן גאר - פון דעם

ת. עיין באוסף מכתבים (חלק א' מכתב כ"ב) וז"ל: ושגור בפי מאמר הבעש"ט על החז"ל "אוקירו לנשיינו כי היכי דתתערתו" (בבא מציעא נט ע"א). ופירש הבעש"ט ע"פ סוד; כי 'נשיינו' מרמז בעת שאדם בירידה ובקטנות (עי' בלק"מ סי' נו, אות ג') צריך להוקיר מאד הזמן והתקופה הזו כי אם יתאחז אז, זה סגולה גדולה לעליה נפלאה בבחי' כי היכי דתתערתו [בעבור שתתעשרו] והבן.

ט. מנחות כט ע"ב.

י. עיין שער הגלגולים הקדמה כ"ח; והקדמה ל"ח.

'ראש' ביז דער 'עקב'. און ער האט דארט ממליך געווען דעם אויבערשטן אז די עקב האט אנגעהויבן צו שיינען אזוי ווי די שני 'עקיביו' של אדם הראשון וואס זענען געגליכן לשני גלגלי חמה^[א]. אבער פריער האט ער זיך געפונען אין דער עקב דסטרא אחרא, ערשט דערנאך איז ער איבערגעגאנגען צו דער סטרא דקדושה.

דערנאך ווען ער האט געהאט דארט די מסירת נפש בשעת די עשרה הרוגי מלכות, דעמאלטס איז ער ארויפגעגאנגען ביז דער מחשבה עליונה (דהיינו, מהעק"ב עד הרא"ש), אזוי ווי עס שטייט^[ב]: **"שתוק, כך עלה במחשבה תחילה"**.

רבי עקיבא, מיט די עבודה, מיט די מסירת נפש וואס ער האט געהאט פארן אויבערשטן, איז ער איבערגעגאנגען ביז דער מחשבה עליונה!

ער איז דאך אבער פארט געווען במקומות הנמוכים, ער איז דאך פארט געווען א נשמה פון גרים, איז דאך אויף אים איבערגעגאנגען זייער אסאך רע. עס שטייט^[ג], פערציג יאר האט אים די רע נישט געלאזט לערנען. [עם-כל-זה, א צנוע איז ער געווען, ער האט נישט פוגם געווען, ער האט זיך אפגעהיטן].

קומט אויס, איז דאך איבערגעגאנגען אויף אים אסאך קוצים -) דערנער, אסאך ביטערנישן. איז פון אלע 'קוצים' געווארן 'תילין תילין של הלכות'. "על כל קוץ וקוץ" האט ער גע'דרש'נט "תילין תילין של הלכות!"^[ד].

יא. עיין בבא בתרא נח ע"א.

יב. גמ' שם. עיין גם בשער הגלגולים שם.

יג. עיין שער הגלגולים שם.

יד. עיין אור לשמים פר' לך לך: ובזה פ' הגמרא (מנחות כט ע"ב) שנאמר על רבי עקיבא שהיה דורש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות. כי רבי עקיבא היה ממשפחת גרים וכו' רבי עקיבא העלה עצמו לעבודת השם ית' היה מרגיש בשפלות משפחתו, והיה נעשה לו חידודין חידודין, וזה על כל קוץ וקוץ, רק שהיה מעלה הכל והיה נעשה מזה תילי

דער אומגעהויערער נסיון שמאכטנדיג אין לעבנסלענגליכע תפיסה

דער רבי האט פריער געזאגט, אז א מענטש האט א רע איז דאס גאר לטובה, ווייל מען קען דאך דורך דער רע מאכן דעם גרעסטן תיקון.

ביי יכניה מלך יהודה - שטייט אין ירמיה קאפיטל כ"ב, ירמיה הנביא האט אים אזויפיל געזידלט - איך ווייס נישט צו עס איז געווען א קייסער וואס מען האט אים אזויפיל מוכיח געווען און אזויפיל מזלזל געווען בכבודו ווי יכניה מלך יהודה. ער רופט אים דארטן^[טו]: "כְּנִיָּהוּ" ... דאס איז געווען דער יכניה וואס נבוכדנצר האט אים געפאנגען מיט טויזנט פון בני יהודה, וואס צווישן זיי איז געווען מרדכי הצדיק און דניאל, חנניה מישאל ועזריה, און אלע אנדערע אנשי כנסת הגדולה^[טז].

שטייט דארטן אין ירמיה^[יז], בזה הלשון: "כֹּה אָמַר ה', כְּתָבוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי גָבֵר לֹא יִצְלַח בְּיָמָיו, כִּי לֹא יִצְלַח מִזְרְעוֹ אִישׁ יֹשֵׁב עַל פְּסָא דָּוִד". דאס טייטש, ירמיה הנביא האט געהערט ווי דער אויבערשטער זאגט צו די מלאכים, מען זאל שרייבן אויף יכניה מלך יהודה, אז ער וועט קיינמאל נישט האבן קיין קינדער, ער וועט בלייבן "ערירי", פון אים וועט זיך נישט ציען 'מלכות בית דוד'.

תילים של הלכות. גם עיין אמרי אמת על חג השבועות, תרע"א: "מקמי מעפר דל מאשפות ירים אביון להושיבי עם נדיבים" - **שמכל המיצרים של ישראל נעשה תורה.** איתא בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים על כל קוץ וקוץ, והראהו ססרקו בשרו של רבי עקיבא במסרקות של ברזל, ושאל - זו תורה וזו שכרה? והשיב הקב"ה: כך עלה במחשבה לפני. פירוש, **כל קוץ - היינו כל המיצרים, ונעשה מזה תורה,** ר' עקיבא בא מגרים והיה ממשיך הכל להשי"ת.

טו. פסוק כד.

טז. עיין מלכים-ב פרק כד.

יז. פסוק ל.

עם-כל-זה, בשעת נבוכדנצר האט אים גענומען אין גלות דריי חדשים נאך די נבואה - אים מיט טויזנט תלמידי חכמים פון ירושלים, האט ער אים איינגעזעצט אין תפיסה. און עס שטייט^[ח]: **"אֲסִירָיו לֹא פָתַח בְּפִתָּהּ"** - ער האט יעדן איינגעזעצט לעולם ועד...

איז אין תפיסה האט ער תשובה געטון, דער אויבערשטער האט אים דארטן געמאכט א שרעקליכער נסיון אין תפיסה, האט ער ממליך געווען דעם אויבערשטן, און ער האט נישט געטון קיין חטא^[ט].

ווי דער אויבערשטער האט דאס געזען, האט ער גענומען דעם כתב פון "כתבו את האיש הזה ערירי" - און ער האט דאס צוריסן, ער האט ממתיק געווען אויף אים אלע דינים, ער האט אים מוחל געווען אויף אלע עבירות וואס ער האט געטון פריער^[ב].

ער האט נאך נאכדעם זוכה געווען אז מען האט אים ארויסגענומען פון תפיסה אויך. עס שטייט אז ווען נבוכדנצר איז געשטארבן האט מען אים ארויסגענומען פון תפיסה און ער איז געווען 'מאוכלי שולחנו תמיד'^[כא].

ער האט געהאט (שפעטער א זון) זרובבל בן שאלתיאל. זאגט די גמרא^[כב]: **"למה נקרא זרובבל? שנזרע בבבל. בן שאלתיאל - ששאל א-ל על שבועתו"** - דער אויבערשטער האט צוריסן דעם כתב פון "כתבו את האיש הזה ערירי" וואס דאס איז דאך געווען א שבועה פון דעם אויבערשטן.

יח. ישעי' יד, יז. ובמדרש: כל מי שהיה נכנס בבית האסורים בימיו לא היה יוצא משם לעולם.

יט. עיין ויקרא רבה פר' מצורע יט, ו.

כ. שיר השירים רבה פרק ח, ב.

כא. ירמ' נב, לג.

כב. סנהדרין לח ע"א.

זעה ווי ווייט; א מענטש שטייט ביי א נסיון - דער אויבערשטער האט זיך מתיר שבועה געווען כדי ער זאל האבן קינדער. און ער האט געהאט זרובבל.

דער רבי זאגט אין תורה ח' אין ליקוטי מוהר"ן^[כג], זרובבל איז געווען דער צדיק הדור! ער האט דאך געבויעט דעם צווייטן בית המקדש.

איך האב אמאל אויסגערעכנט, די אלע ריש גלותא'ס פון בבל וואס זענען געווען אזוי ווי קיסרים - ממש מלכים זענען זיי געווען - עס איז געווען אפשר א זעקס און דרייסיג ריש גלותא'ס אין דעם גאנצן זמן פון תנאים און אמוראים און גאונים - זענען זיי אלע געווען מגזע יכניה!

זעה וואס א מענטש טוט מיט איין נסיון וואס ער שטייט ביי!

אז מען האט נישט קיין שכל - - אזוי ווי דער רבי האט געזאגט^[כד]:
"צוליב איין תענוג'ל פון א פערטל שעה ווערט מען אן די וועלט מיט יענער וועלט לעולמי עד!" אין דער צייט וואס מען קען איינקויפן נצחיות!^[כה]

כג. אות ח', עיין שם.

כד. ליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ק"ח: פעם אחד סיפר מענין מעשה בני אדם. ענה ואמר: הלא האדם, בשביל תענוג קטן אחד של רבע שעה הוא יכול לאבד ולהפסיד כל העולם הזה עם העולם הבא. ואמר בלשון אשכנז בזה הלשון: **א מענטש פון איין תענוג'ל וועגן פון א פערטל שעה, קאן ער אן ווערן גאר דעם עולם הזה מיט דעם עולם הבא.**

כה. עיין דרך כוכב (תורה א' שיעור ח') וז"ל: ועל הבחורים שמתמרמרים על הנסיונות שעוברים עליהם ייאמר: דעו וראו כי עת רצון גדול הוא שעת הנסיון; הקב"ה כביכול מתחנן אליהם: מדוע צריך אני לתת לך כל כך הרבה גיהנום וכל כך יסורים - אנא, עמוד בנסיון! אז נמחק כל העבר הרע ואתה חוסך בזה הרבה שנות גיהנום, כי הרי זו היא תשובת המשקל - לקחת את העתיד ולתקן את העבר.

רבי לוי יצחק בענדער ע"ה שהיה יהודי עובד השי"ת וחי למעלה מתשעים שנה, אמר לי פעם: הכרתי יהודים רבים, מהם כאלו שעשו חשבון נפשם באמצע שנות חייהם, היכן הם בחיים ומה יש לפניהם, והבעל-דבר נטל את העבר הרע שלהם ושבר באמצעותו לרסיסים

דער אמת איז, דעם רבי'נס זאך איז דאך א 'תבלין'^[כז]. דעם רבי'נס זאך איז אז מען (ווייסט אז מען) דריידט זיך נישט קיין סאך אויף דער וועלט און אז מען איז גאר אראפ אויף דער וועלט בייצושטיין נסיונות און צו ממליך זיין דעם אויבערשטן, מיט דעם קויפט מען זיך דערנאך איין נצחיות לעולמי עד ולנצח נצחים!

*

את כל עתידם, על ידי מחשבות של עצבות יאוש ועצבנות יתירה. לעומת זאת אמר לי רלוי"צ; הכרתי יהודים שנזכרו באמצע שנותיהם היכן עומדים הם בעולם, ודבר זה גרם להם שהתגברו בעוז ותעצמות, נטלו הם את עתידם ותיקנו על ידו את כל עברם. כי זאת לדעת שאין דבר בעולם שאין לו תיקון! הקב"ה לא ברא שום דבר שבעולם ללא תיקון! בזמננו מייצרים לכתחילה מכשירים מהר ולא יהיה להם תיקון כדי שיקנו חדשים. אבל השי"ת לא ברא שום דבר שיתקלקל באופן כזה שאין לו תיקון.

כו. עיין ביאור הליקוטים – בדברי פתיחה: ולפי כל זה תבין ותתבונן ברוב ועוצם חיוב והכרח הלימוד, בתורה שבנסתר שזכינו על ידי רבינו ז"ל. **כי הן המה התבלין המוכרחים להיצר הרע שבעת הזאת**, שעל זה אמרו חז"ל (קידושין ל' ע"ב): **בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין.**

מזלית טבא וגרייא ייאה

לכבוד אנשי שלומינו החשובים, העוסקים בתורה בעבודה ובגמילות
חסדים, שהשתתפו בעין טובה וברות נדיבה

ה"ה

המוחתנים

מוה"ר אהרן שמואל יאקאבאוויטש הי"ו

מוה"ר הערשל אדלער הי"ו

לרגל נישואי צאצאם למזל טוב

מוה"ר מנחם פירטה הי"ו

לרגל הכנסת בנו הבה"ח נפתלי צבי לעול התורה

והמצוות

מוה"ר ישראל יקתואל יודא פיש הי"ו

לרגל נישואי בתו למזל טוב

מוה"ר נתנא-ל שטיינמעין הי"ו

לרגל הולדת בנו למזל טוב

מוה"ר יצחק אלתר פיש הי"ו

לרגל נישואי בתו למזל טוב

מוה"ר בעריש קויפמאן הי"ו

לרגל הולדת נכדו למזל טוב

מוה"ר שמשון ווייס הי"ו

לרגל נישואי בתו החשובה עב"ג

החתן החשוב יוחנן הארטמאן ני"ו

מוה"ר אברהם ראמענבערג הי"ו

לרגל הולדת בנו למזל טוב

מוה"ר פנחס גוטמאן הי"ו

לרגל הכנסת בנו הבה"ח יצחק

לעול התורה והמצוות

מוה"ר יוסף שלמה פרענקל הי"ו

לרגל הולדת בנו למזל טוב

ויה"ר שמשמחות אלו יושפעו לנו ולכל ישראל כל השפעות טובות ברוחניות

ובגשמיות, אך טוב וחסד ירדפנו כל ימי חיינו, בביאת משיח צדקינו כב"א

חזק ואחוז עצמך

עם ווייזט אויס אז רבי נתן האט געזעהן די נ' שערי טומאה וואס עם גייט אראפגיין בעקבתא דמשיחא, אז דאס איז נישט נאר תאוות מדים ומרורים אויף אלע סארטן אופנים ה' ירחם וואס דער נ' שערי טומאה איז שולט אויף דער וועלט, און נישט נאר אויף די כפירות ואפיקורסת וואס איז דא אויף דער וועלט, נאר אויכט אויף דער תכסית פון דעם בעל דבר מייאש צו זיין א אידן אז ער קען נישט מקורב ווערן צו ה' יתברך!

דאס איז אזא מין תכסית וואס ער איז כובש מיט דעם וואס דער אויבערשטער זאל אפהיטן, ער איז מייאש מענטשן און ער ברענגט זיי לאבדון!

דאס האט רבי נתן געזעהן! און דאס האט רבי נתן געוויסט וואס עם טוט זיך! ער האט געוויסט וואספארא סארטן יואש דער בעל דבר גייט אריינברענגן אין דער וועלט! און אויפדעם האט ער לוחם געווען, אויף דעם האט ער ארויסגעגעבן גיוואלדיגע הארות צו מחיה זיין נפשות ישראל, און מחזר זיין לאביהם שבשמים!

(דברות קודש בעת סעודת הילולת מוהרנ"ת באחד מהשנים)